

Zsirai László

Őszi elégia

Felébredek, álmosodik a táj:
a köd széltépte fákra ül –
Előbb csak fénypont, majd állomás.
S fékező vonatkerék sikolt,
simuló síneket köszörül...
Megérkezem megint
mint egy idegen,
aki mindenkit ismer itt,
csak őt nem ismerik –
Eszik.

Váci versét választom védelemül;
sorait homlokomra vakolja az idő, belül:
„Magányos lesz a sorsa még itt
sokáig annak, ki szeret.
Ki mindenkit ért – azt nem értik,
s nem bocsátanak néki meg”.
Az ősz abroncsa fáj,
elálmosodik a táj.